

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4450/2022
03.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Ивковић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2098/22 од 25.07.2022. године, у седници одржаној 03.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2098/22 од 25.07.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 214/21 од 24.03.2022. године, која је исправљена решењем тог суда П1 214/21 од 29.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је утврђено да је тужиља у радном односу на неодређено време код туженог почев од 28.02.2021. године, на радном месту ..., што је тужени дужан признати и трпети, па је обавезан тужени да тужиљу врати на рад у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 96.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2098/22 од 25.07.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побједану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12) наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог на одређено време почев од 13.12.2017. године до 31.12.2017. године, по основу уговора о раду од 12.12.2017. године, ради обављања систематизованих послова ..., а након тога је, по основу анекса уговора о раду од 25.12.2017. године и 01.05.2017. године, уговор о раду на одређено време на истом радном месту продужаван до 30.06.2018. године. Почев од 31.08.2018. до 28.02.2021. године, тужили је по основу више сукцесивно закључених анекса уговора о раду продужаван радни однос на одређено време због потребе реализације пројеката по основу више различитих уговора. Међу парничним странкама је неспорно да је тужила код туженог почев од 12.12.2017. до 28.02.2021. године, када јој је решењем туженог престао радни однос на одређено време због истека времена на које је заснован, непрекидно радила на истим систематизованим пословима код туженог,, систематизовано под редним бројем .. актом о систематизацији туженог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да су се у конкретном случају стекли услови из члана 37. став 6. Закона о раду за преобржај радног односа, па је утврђено да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време.

По оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Имајући у виду наведене законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају тужила је са туженим закључила више анекса уговора о раду, за период дужи од три године непрекидног рада, у коме је обављала исте систематизоване послове, На овај начин тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила дуже од три године на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закона о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца, настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа

на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужиља и након 13.12.2019. године (када је требало да јој престане радни однос, с обзиром да је радила 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставила да ради код туженог на основу сагласности послодавца (имала је закључен уговор о раду). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, у границама постављеног тужбеног захтева (с обзиром да је до преображаја дошло још 14.12.2019. године), у смислу одредбе члана 37. ст. 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужиља засновала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, су без утицаја. По оцини Врховног касационог суда наведена околност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиље, на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиље, а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није пружио доказе.

С обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић